

Έκθεση «Δε Laundry Basket»: μια επίθεση στους αγέλαστους 18.03.2021

Ο Καραγκιόζης φοράντας μάσκα. Ο Μπάτμαν οδηγώντας ένα φορτηγό γεμάτο καρπούζια. Σούπερ ήρωες που γίνονται «beautiful losers». Η νέα έκθεση του καλλιτέχνη Σπύρου Αγγελόπουλου που εγκαινιάζεται αύριο (19/3) διαδικτυακά στην γκαλερί «Δύο Χωριά» είναι ένα freak show που πηγαίνει κόντρα στην κατήφεια σκορπώντας γέλιο.

Ζωγραφικά έργα, γλυπτικές εγκαταστάσεις και μια πειραματική βουβή ταινία. Η νέα δουλειά του Σπύρου Αγγελόπουλου «Δε Laundry Basket», που εγκαινιάζεται στις 19 Μαρτίου (διαδικτυακά) στην γκαλερί «Δύο Χωριά», είναι η αποτύπωση του καλλιτεχνικού του σύμπαντος. Ένα καλλιτέχνης που εμφανίζεται ως ως «μπουλουκτός» και επιτίθενται στους αγέλαστους.

Ο Αγγελόπουλος επιθυμεί να βάλει τη δουλειά του στο «πλύσιμο και παρουσιάζει τη μυστική δύναμη του κάθε αντιήρωα. Η έκθεση Δε Laundry Basket έχει τη μορφή ενός freak show, κατά τα πρότυπα μίας καρναβαλικής fête d'hiver. Η έκθεση αποτελεί μία τελετουργική γιορτή του καρναβαλιού όπου παίρνουν μέρος διάσημοι, νάνοι, διάφορα τέρατα, ζώα που μιλούν και παιχνίδια, όλα γεννήματα της φαντασίας του καλλιτέχνη που στήνουν έναν κόσμο φαντασμαγορικό και πολύχρωμο μέσα σε γέλια, κατάρες, εξωφρενικούς προπηλακισμούς και ύβρεις.

Η έκθεση διασώζει το γέλιο που διατηρεί τη μνήμη του καρναβαλιού, του πανηγυριού, της λαϊκής πλάκας, του караγκιοζοπαίχτη, των πλανόδιων ηθοποιών και μουσικών.

Πρόθεση του Αγγελόπουλου είναι να αναδείξει το δύσμορφο, το παράδοξο και το υπερβολικό, το γκροτέσκ. Αυτό που ενοχλεί στο μάτι, ακριβώς επειδή ως «τέρας» συμπυκνώνει όλες τις «πιθανές μικροανωμαλίες» που εκδιπλώνονται μέσα από τα παιχνίδια της ίδιας της φύσης.

Η έκθεση παρουσιάζει ένα freak show μέσω του οποίου μπορούμε να διασώσουμε το γέλιο.

Σε όλη του την καλλιτεχνική πρακτική, ο Αγγελόπουλος καταφεύγει στο γέλιο, ή μάλλον καλύτερα, στην επιθυμία του γέλιου. Στην καταστροφική και ταυτόχρονα αναγεννητική δύναμή του, και επιχειρεί με το δικό του freak show να ενεργοποιήσει τη σατιρική αιχμηρότητα και την απελευθερωτική του ενέργεια. Ο Αγγελόπουλος λοιπόν, παρουσιάζει ένα freak show μέσω του οποίου μπορούμε να διασώσουμε το γέλιο, που λειτουργεί ανατρεπτικά. Ένα γέλιο που διατηρεί τη μνήμη του καρναβαλιού, του πανηγυριού, της λαϊκής πλάκας, του караγκιοζοπαίχτη, των πλανόδιων ηθοποιών και μουσικών, των πραματευτών, της πλατείας, της μαγγανείας, της μαντείας και γενικά της λαϊκής κουλτούρας.

Ο Αγγελόπουλος έλκεται από το αρχέτυπο του πλανόδιου καλλιτέχνη με το οποίο βρίσκει ένα ισοδύναμο στους ρόλους του Tom Waits για ψυχαναγκαστικούς χαρακτήρες του περιθωρίου. Η ασυμφωνία με τα εξιδανικευτικά πρότυπα του Δυτικού πολιτισμού, το ψεγάδι, η διαφορετική αντίληψη για τα πράγματα δημιουργούν «beautiful losers», σύγχρονους freakish, τους οποίους ο Αγγελόπουλος αναμειγνύει στο δικό του θέατρο με άλλες φιγούρες επικαιρότητας: Όποιος μπορεί να διαχειριστεί την αδυναμία του είναι εκείνος που βρίσκει δύναμη, και, με τον τρόπο αυτό, διεκδικεί τον τίτλο του σούπερ-ήρωα της εποχής μας. Ο Αγγελόπουλος μιλά για χαρακτήρες και καταστάσεις που ο καθένας μας μπορεί να αναγνωρίσει. Και ταυτόχρονα, μιλά με ένα κομμάτι μέσα μας. Αυτά είναι τα συστατικά που απαρτίζουν το υπερ-σύμπαν που παρουσιάζει στα «Δυο Χωριά».

Οι πρωταγωνιστές στην εικονογραφία του Δε Laundry Basket είναι ένα τραπέζι, το Head in a jar, με αναφορά στα παλιά freak shows που καλούσαν τον κόσμο να δει το κεφάλι του Χοακίν Μουριέτα ή του Εμιλιάνο Ζαπάτα. Κυκλοφορεί ο Batman που οδηγεί ένα φορτηγό γεμάτο καρπούζια, η Wonder Woman, η Pacwoman, η παιδική ηρωίδα Candy Candy αλλά χωρίς πόδια και με τίτλο Half a Candy is still a Candy και μαζί τους εκτίθενται μία απλωμένη μπουγάδα, πολλές σκούπες και ζωγραφισμένοι κουβάδες.

Η ζωή και οι αντιφάσεις της γίνονται σκηνή.

Ο Αγγελόπουλος αναμιγνύει την πραγματικότητα με τη φαντασία. Συλλέγει μια σειρά τεχνικές και πρακτικές διαφοροποίησης και παρέκκλισης, δίνοντας σημασία στην κατασκευή, στην επιδιόρθωση, στην ad hoc λύση, προσθέτοντας στα εργαλεία του και τα σκηνικά του θεάτρου. Η ζωή και οι αντιφάσεις της γίνονται σκηνή. Αλλά και αντίστροφα η σκηνή όλων αυτών των μορφών ετερότητας και του αλλόκοτου γίνονται ζωή. Είναι ζωή.

Η μέθοδος που ακολούθησε ο Τζον Κασσαβέτης για να κάνει ανεξάρτητο κινηματογράφο γοητεύει τον Αγγελόπουλο.

Είναι η μέθοδος που ακολούθησε ο Τζον Κασσαβέτης για να κάνει ανεξάρτητο κινηματογράφο και γοητεύει τον Αγγελόπουλο. Ο μύθος του ανέταχτου στα στούντιο του Χόλυγουντ σκηνοθέτη τροφοδοτεί τις δικές του ιδέες για τη δημιουργικότητα. Όπως εκείνος κινηματογραφούσε στους δρόμους της Νέας Υόρκης αποσπάσματα της ζωής, ο Αγγελόπουλος επεξεργάζεται την έκθεση σαν μια ταινία δίχως σενάριο, βασισμένο στους αυτοσχεδιασμούς των ηθοποιών και στο ρεαλισμό λαϊκών ανθρώπων. Ο Σπύρος Αγγελόπουλος συγκεντρώνει τις φιγούρες των ηρώων του και παρουσιάζει το Δε Laundry Basket μ' έναν στόχο: «Be theatrical χωρίς βιογραφικό». Θέλει ο θεατής του, ο επισκέπτης της έκθεσης, να το δει και να αποδεχτεί τη δική του ευαλωτότητα. Και να πει ότι «από αύριο θα είμαι κι εγώ εκεί, μέσα σε αυτό που βλέπω».